

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **M. A.** i innych

oskarżonych o czyny z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a §1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 20 marca 2015 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w W. wystąpił o przekazanie sprawy M. A. i innych oskarżonych o czyn z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 11a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego.

Postanowieniem z dnia 2 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] wniosek Sądu Rejonowego w W. uwzględnił i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ż.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Ż. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu.

Uzasadniając wystąpienie Sąd Rejonowy w Ż. stwierdził, że rozpoznanie sprawy przed upływem terminu przedawnienia jest mało realne z uwagi na trudną sytuację kadrową. Z uwagi zatem na niemożność rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie i związaną z tym niemożność realizacji konstytucyjnego i konwencyjnego prawa do rzetelnego procesu, orzekaniu w sprawie przez ten Sąd sprzeciwia się dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja tzw. właściwości z delegacji, określona w art. 37 k.p.k., ma charakter wyjątkowy. Odstąpienie od reguły rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy oraz sąd, któremu przekazano sprawę w jednym z trybów przewidzianych ustawą, w tym na podstawie art. 11a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawieniu sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobro wymiaru sprawiedliwości. Za okoliczność, która tą wymaganą treścią art. 37 k.p.k. przesłankę stanowi, może być uznana potrzeba przeprowadzenia procesu, jednakże tylko wówczas, gdy rzeczywiście jego przeprowadzenie przed sądem ustawowo właściwym jest mało realne, czy wręcz niemożliwe.

Nie jest tym samym uzasadnione przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. w sytuacji jedynie przejściowych trudności organizacyjnych sądu, związanych z jego trudną sytuacją kadrową. Warunki organizacji pracy sądów, zwłaszcza wiążące się z badaniem obciążenia sprawami poszczególnych jednostek, ich obsady kadrowej, nie mieszczą się w kategorii szczególnych okoliczności, podlegających ocenie przez Sąd Najwyższy na płaszczyźnie art. 37 k.p.k. i winny być przewyżczone w ramach działań organizacyjnych, należących do podmiotów dysponujących odpowiednimi ku temu kompetencjami (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2008 r., II KO 13/08, LEX nr 406919).

Za okoliczność, o której mowa w art. 37 k.p.k. nie może być również uznana powzięta przez Sąd Rejonowy w Ż., ale mająca w istocie charakter abstrakcyjny, obawa odnośnie podejmowania przez oskarżonych działań zmierzających do obstrukcji procesu. To rzeczą sądu rozpoznającego sprawę jest sprawne rozpoznanie sprawy i w tym celu przeciwdziałanie obstrukcji procesowej wywołanej działaniem oskarżonego.

Podnieść ponadto należy, że instytucja określona w art. 37 k.p.k. nie służy kwestionowaniu orzeczeń dotyczących właściwości miejscowej sądów, w tym orzeczeń wydawanych na podstawie art. 11a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego. Przyjęcie odmiennej interpretacji, sugerowanej w wystąpieniu, prowadziłoby do kontroli stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny w [...] w postanowieniu z dnia 2 marca 2015 r., co nie leży w kompetencji Sądu Najwyższego, działającego w trybie art. 37 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości nie przemawia za skorzystaniem w rozważanej sprawie z instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.